

ботиждъ освѣтъч по тозъ начинъ онѣзъ, които сж живѣли на мѣстото—въ Турско.

Имало е обаче дѣятели, които сж мислили, че е необходимо да се залови безъ забикалки борба противъ Турцитѣ, борба за прогласяванье българската независимостъ, за отмахванъето на турекия яремъ. Таквизъ сж били публициститѣ и дѣятелитѣ, които сж работили извънъ Турско. Таквизъ сж били революционнитѣ български писатели—знаменитата тройка: Раковски, Любенъ Каравеловъ и Христо Ботювъ. Къмъ тѣзи категория можемъ причисли Пантелей Кисимовъ, Иванъ Касабовъ, Д. П. Войниковъ, Ст. Стамболовъ, Ст. Заимовъ и др.

Трѣбва да запазимъ реда, който държимъ въ този си прѣгледъ и да спомнимъ, че първи Богоровъ е закъвнжлъ да издава вѣстникъ извънъ Турско: *Българский Орелъ* въ Липиска. Той обаче скоро се убѣдилъ въ неудобството, а може и въ непълната и непрѣкната ползователностъ на тѣзи задгранични издания и, за туй, както видѣхми по-горѣ, Богоровъ прибързалъ да прѣнесе своята публицистическа дѣятелностъ въ Цариградъ, гдѣто е основалъ „Цариградский вѣстникъ.“

Слѣдъ Богорова ний виждами Иоана **Добровича** (Иванъ Добровски), родомъ отъ Сливенъ, да захваща своето „списание помѣсечно“ подъ насловъ „Мірозрѣніе“ въ Виена.

Първий брой на „Мірозрѣніе“ е излѣзълъ на септемврий 1850 год. странаци 20, на 4-ни, съ дза стѣлбца на всѣка страница. Печатанъ е въ „Мехитаритската печатница.“ (Мехитариститѣ сж арменско духовно съсловие). До юния 1851 год. Добровичъ е издалъ 5 „числа“ „Мірозрѣніе“ — всичко 84 страници. 20 години сѣтнѣ, т. е. на 1870 година, Ив. Добровски (сжщия Ив. Добровичъ) издава йоще два броя по осемъ страници отъ „Мірозрѣніе“ съ прибавка думитѣ „или български инвалидъ — списание поврѣменно.“ Печата се въ печатницата на К. Н. Радулеска въ Букурещъ.

Споредъ устнитѣ объяснения, които ми е далъ самъ сега вече истинский остарѣлъ — дѣдо Добровски идеята за издаване на едно списание у него се е била породила йоще подъ влиянието на онѣзи приятелска дружина въ островъ Андро, гдѣто той се е училъ при Каири, наедно съ Илариона Макариополски, Д-ръ Чомаковъ и др.

Дѣдо Добровски ми казва, че той не много се въسخищавалъ, когато четѣлъ на врѣмето „Любословието“ на Фотинова, че него, както и другитѣ тогавашни работници за народното свѣстяванье, ги било ядъ зарадъ едържанността на Фотинова и